

FOTO: MANON VAN DER ZWAAL / LUMEN

‘Tevredenheid is een kunst’

Anita Witzier (62) presenteerde ruim vijftig televisieprogramma's. Het leverde haar talrijke levenslessen op, maar de belangrijkste kreeg ze van haar ouders: heb oog voor de ander. Dat komt ook terug in haar werk.

TEKST: BRAM DE GRAAF

“Oh, lieverd, zit je klem tussen de deur?” Op haar thuiswerkdag heeft Anita Witzier oppashond Nobu op bezoek, een boxer.

Daardoor is van werken nog niet veel gekomen. “Ik ben gek op boxers”, zegt ze. “De onze overleed twee jaar geleden. Nobu en ik hebben vandaag al twee keer gewandeld. Maar dat is ingecalculerd, ik ben van de strakke planning.”

Een strakke planning is nodig, want ze is druk. Naast haar reguliere werkzaamheden voor KRO-NCRV is ze presentatie-coach en werkt ze als gastspreker en dagvoorzitter. “Gisteren was er bijvoorbeeld een congres over ontlastingsproblematiek. Heel interessant. Het is bij mij altijd hollen of stilstaan. En lekker afwisselend.”

De dynamische mediawereld waarin ze als twintiger terechtkwam, staat in schril contrast met het CDA-nest uit de Alblasserwaard waarin ze opgroeide. Haar vader was begrafenisondernemer in Groot-Amers en Anita werd daar ‘het wonder van de Kerkstraat’ genoemd, omdat haar ouders vijftien jaar hadden gewacht op een kind. “Ik was zeer gewenst, ze waren heel zuinig op me.”

Was dat beklemmend?

“Dat besepte ik pas later. Als ik ergens heenging, was het: ‘Pas je op!’ Als mijn kinderen weggingen, zei ik altijd: ‘Veel plezier!’ Dat hoorde ik nooit. Wel vond ik de omgeving op latere leeftijd beklemmend. Ik vond het als kind heerlijk in zo'n klein dorp, met veel vriendinnetjes en altijd buitenspelen. Maar op mijn middelbare scholen in Schoonhoven en Utrecht veranderde dat. Blijkbaar was er veel meer dan de wereld die ik kende, met andere opvattingen en ideeën. Ik besepte dat je het leven ook op een heel andere manier kon leiden.” ▶

‘Mijn ouders hadden vijftien jaar gewacht op een kind’

'Ieders verhaal is het waard om gehoord te worden'

Wat was de belangrijkste levensles die je ouders je meegaven?

"Je bent op de wereld om elkaar te helpen. Het heet niet voor niets 'samenleving'. Iedereen die bij ons aanbelde, of het nu voor de plaatselijk sportvereniging was of een goed doel, werd ondersteund. Ze zaten ook in allerlei besturen. Ze waren een voorbeeld voor me, daarom heb ik nu allerlei ambassadeurschappen."

In je boek *En bedankt!* bedank je je vader voor de levensles: 'Tevreden zijn is ook een ambitie.' Heb je daar veel aan?

"Ik verbaasde me er vroeger over dat hij zo weinig ambitie had. Ik dacht: waarom kijk je niet eens

verder dan het dorp of ga je iets anders doen? Hij was ambitieus op zijn eigen manier; hij wilde er voor anderen zijn. Als begrafenisondernemer was hij goed op de hoogte van de financiële situatie bij mensen thuis. Als iemand geen geld had voor een mooie uitvaart bracht hij zijn eigen uren niet in rekening, alleen de kist. Het heeft me geleerd tevreden en dankbaar te zijn met wat je hebt. Zoals mijn vader zouden er meer mensen moeten zijn. Zo veel mensen zijn ontevreden, willen alleen maar meer, meer, meer. Waarom? De wereld gaat eraan ten onder."

Oog hebben voor anderen en tevreden zijn met wat je hebt, nam ze mee in haar werk. Ze maakte tot nu toe meer dan vijftig tv-programma's, van reisprogramma's en grote shows bij Veronica tot *Memories*, 10 voor taal en Anita wordt opgenomen bij de KRO en KRO-NCRV.

Zit er een rode draad in je programma's?

"Sinds ik bij KRO-NCRV werk zeker. In de kern gaat het altijd om verhalen vertellen. Verhalen waarin we ons kunnen herkennen, die onze blik verbreden en verdiepen waardoor we meer inzicht en empathie ontwikkelen."

Wat leerde je door al die programma's over mensen?

"Dat er heel veel verschillende mensen, omstandigheden, opvattingen en ideeën zijn. Iedereen heeft een verhaal en elk verhaal is het waard om gehoord te worden. En niet iedereen is in staat op eigen kracht uit een dal te klimmen."

Memories ging over oude liefdes. Wat heb je toen opgestoken over de liefde?

"Liefde is fantastisch als je het mag meemaken. Liefde is leerzaam, verrijkend en bijzonder. En is niet aan leeftijd gebonden, dat heb ik bij *Memories* ook gezien. Liefde is daarnaast ook niet vanzelfsprekend in de zin van: het is er en zal altijd wel zo blijven. Je moet elkaar in de gaten blijven houden." ▶

FOTO: ANP (4)

Anita circa 3 jaar oud

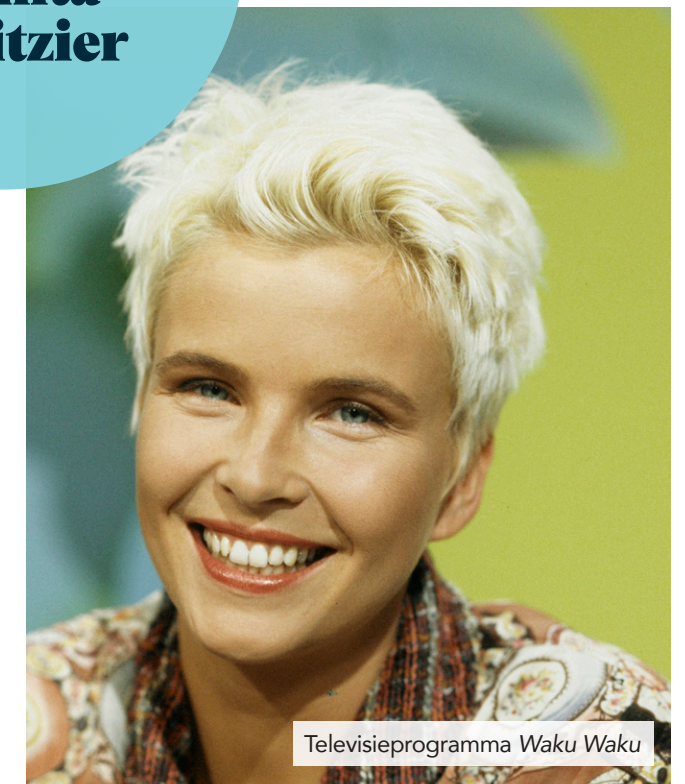

Op 10-jarige leeftijd

Uit het leven van Anita Witzier

Circa 13 jaar

Televisieprogramma *Waku Waku*

Levensloop Anita Witzier

- 1961 10 november in Gouda geboren
- 1979 behaalt haar vwo-diploma in Utrecht en gaat daar studeren
- 1988 debuteert als omroepster bij Veronica, een jaar later gaat ze programma's presenteren
- 1992 zoon Bram geboren
- 1996 overstap naar de KRO
- 1997 begint met *Memories* (tot 2017)
- 1997 dochter Julia geboren
- 1999 krijgt diagnose reumatoïde artritis
- 2007 wint Zilveren Televizier-Ster
- 2011 benoemd tot Ridder in de Orde van Oranje-Nassau vanwege inzet als ambassadeur van Reumafonds
- 2011 wordt ambassadeur Hulphond Nederland
- 2014 trouwt met Michel Nelissen
- 2015 Tv-programma *Anita wordt opgenomen*
- 2020 wordt ambassadeur Stichting Lezen en Schrijven
- 2021 boek *En bedankt!* verschijnt

‘Voor mijn reuma heb ik helemaal geen angst’

Je bent zelf drie keer getrouwd.

“Het is me helaas niet altijd gelukt, maar de laatste 22 jaar wel. Onze karakters passen heel goed bij elkaar. We staan op dezelfde manier in het leven, terwijl we op allerlei manieren ook verschillen, zeker qua temperament. We denken soms ook heel anders over dingen. Hij is heel liefdevol, geestig, slim, zorgzaam en heeft geen ego dat hij voortdurend moet laten gelden. Alles wat ik ook zou willen zijn, haha. Deze combinatie werkt. Maar ik ben natuurlijk ook zelf erg veranderd in die jaren. Ik heb me ontwikkeld, ken mezelf beter. Al doende leer je.”

Een grote verandering was dat Anita in 1999 hoorde dat ze reuma had. De eerste jaren was ze daar erg boos over. “Ik dacht: wat maak je me nou? Straks kan ik dit niet meer en dat niet. Ik kon het niet handelen. Maar ik heb dat opgelost. Boos ben ik al lang niet meer.”

Wat kunnen anderen daarvan leren?

“Ik heb veel gehad aan het gedachtegoed ‘positieve gezondheid’ van Machteld Huber. Zij zegt: ‘Wat voor aandoening je ook hebt, kijk naar wat je nog verder in je leven hebt.’ En dan doelt ze op goede vrienden, een leuke baan, een liefde, een fijn gezin. Door dat netwerk hoef je je geen patiënt te voelen, want het zijn belangrijke parameters die het leven op een positieve manier kleuren. Het glas is dan al snel halfvol. Ik heb nu last van artrose in mijn

handen en schouder; het zal allemaal wel. Ik weet: dit is het. En zo veel stelt het allemaal niet voor. Een vriendin van me heeft borstkanker. Dat is ingewikkeld en beangstigend. Voor mijn reuma heb ik helemaal geen angst.”

Vorig jaar verscheen het boek Jules van jouw dochter Julia over haar eetstoornis. Lange tijd had jij niet door wat er speelde en je was onderdeel van het probleem in plaats van de oplossing, schreef ze. Wat deed dat met je?

“Ik heb me daar erg schuldig over gevoeld. Ik heb me niet gerealiseerd dat mijn vak en de publiciteit eromheen zo’n druk legde op mijn kinderen. Want daardoor duurde het langer voordat ze ermee naar buiten kwam, wat heel schadelijk voor haar was. Julia zei: ‘Je kunt je schuldig voelen tot je een ons weegt, maar daar heb ik niets aan. Het gaat niet over jou, maar over mij.’ We hebben er veel over gesproken, dus mijn schuldgevoel is weg. Ik voel me wel verantwoordelijk. Het enige wat ik kan doen, is er zijn en luisteren. Al ben ik wel alerter geworden.”

Welke levensles heb je hieruit getrokken?

“Ik heb mijn moeder-ego opzij leren zetten. Als ouder kun je niet alles oplossen voor je kinderen. Je moet ze zelf hun leven laten leiden als mens, ze het respect en vertrouwen geven dat ze dat leven aankunnen. En ik heb geleerd dat praten helpt.”

Welke levenslessen heb jij jouw kinderen meegegeven?

“Dezelfde als ik kreeg als kind: je bent niet alleen op de wereld. En kies je eigen pad. Het maakt niet uit wat anderen ervan vinden of zeggen, of wat je ermee verdient. Als je zelf voelt: dit is goed voor mij, moet je dat doen. Al is er wel een grens, haha.” ●

FOTO: JANITASSEN

